

Török Nándor

Arany János, ha ma élne

(csipkelődő jambusok)

„És szóljon az, hogy hallgatok.”

Arany János, ha ma élne, jó nagyokat hallgatna,
így szokott ő haragudni: jó nagyokat hallgatva.*
Haragudna bizony nagyon, tán az egész világra,
de legjobban haragudna magára, de hiába

ostorozná magát azért, hogy lám, naiv lélekkel
álmodozott oly jövőről, ami senkinek sem kell.
Ha ma élne (biztos tudom), bántaná e komisz sors,
haragudna minden énje, hogy a valóság ily korcs.

Jegyző énje haragudna a sok furcsa törvényre
(vad folyamnak szeszélyeként lehúzza az örvénye).
Szegény embert megpörgeti, s jogot tehetősnek ad,
az igazság ólomsúlya a felszínen nem marad.

Tanítóként haragudna az iskola rendszerre
(a tanár is megrovást kap, hogyha nem lép egyszerre).
Főlsleges adatokkal tömik a diák fejét,
gondolkodni nehogy kelljen(!), ennek veszik elejét.

Szerkesztőként haragudna íróra és költőre,
akinek a mondandója érthetetlen és póre,
aki nem köp az arcába annak, aki becsstelen
(oly bűn lett az elhallgatás, ami könnyen megterem).

Költő énje haragudna az ügyre, ha ad acta
(mit anyjától kapott bárki, míg bölcsőjét ringatta).
Nem vigyázzák jól a lelkek ékes anyanyelvüket,
harag okát felsorolni kevés lenne e füzet.

És, mint Ember neheztelne (nézze el néki az ég)
szeretett, hű nemzetére, ha sok az esztelenség.
Szerénységet, tisztességet tőle tanulhatnának,
s jobb tagjai lennének e gyönyörű kis hazának.

Arany János, ha ma élne, hallgatna egy keveset,
bajsa alatt keserűen azt kérdezné, hogy' lehet,
hogy a világ bölcs kereke hiába fordult nagyot,
az értelem országútján túl mély nyomot nem hagyott.

**Az anekdota szerint: "Egy tanácsbeli tag egyszer azt kérdezte Aranytól: hogy lehet az, hogy a nemzeti jegyző úr szájából soha egy adta-teremtettét nem hallunk? – Arany felelé: Nem szokásom! – Hát ha nagyon megharagszik? – Akkor hallgatok. – De ha nagyon-nagyon megharagszik? – Akkor még jobban hallgatom!"*

Őszi képeslapok

Hajnal

A fák horizontján a hideg Hold henyél,
míg szemérmetlenül elszórják terhüket,
a homály ritkuló hajába kap a szél,
s borzasan ébrednek a nincstelen füvek.

Reggel

Széltepte plakátok tövében tétován,
híg sárban fetrengve ébred az fény,
a torz valóság rám fröccsen még korán,
s foltos lesz rajtam az aznapi remény.

Délelőtt

Kelletlen nyújtózik a ködhatár felett
az álmos napfényben a csendes öntudat,
a járdán pórázon sétál a képzelet,
és szájkosár nélkül váratlan rám ugat.

Délután

Sápadtan aranyló ékszere az égnek
langyos gyöngyeivel mosdatja arcomat,
s távolból egy régi, elfelejtett ének,
ereimbe újra meleg, friss vért folyat.

Este

Csillagok peremén dérlepte érzélem,
lángokból szó álmat a karcsú holdkaréj,
s kacagva gyújt rózsát kihűlő szívemen,
így izzik hajnalig az őszi ordas éj.